

[Kjær Rasmussen.]

spitalet, medmindre vi får en utvetydig erklæring på disse tre punkter, så må vi undlade at stemme om lovforslaget.

Formanden: Jeg vil nødig alt for højt bede om mere ro i salen. Det er denne gang især til venstre for talerstolen, der er for høj samtale.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg skal i anledning af hr. Kjær Rasmussens bemærkninger henvide til, hvad jeg sagde ved anden behandling af lovforslaget.

De bemærkninger, som er knyttet til dette lovforslag, bygger, som det allerede er sagt ved anden behandling, på betænkningen fra det såkaldte Helga Pedersen-udvalg, i hvilket lægeforeningen har været repræsenteret; jeg kan henvide til en enstemmig indstilling fra dette udvalg. Jeg kan i øvrigt, som jeg gjorde det ved anden behandling, henvide til den skrivelse, som er modtaget fra lægeforeningen den 11. april 1969.

Jeg skal føje til, at vi betragter det grundlag, som er givet i udvalgets betænkning og i bemærkningerne til lovforslaget, som det, hvorefter denne uddannelse skal opbygges, idet jeg dog føjer til, at jeg over for lægeforeningen har sagt, at hvis man under uddannelsens videre udbygning kan dokumentere, at der vil være behov for yderligere lærerkræfter, vil sådanne kunne gives inden for de bevillingsmæssige rammer, som måtte blive tildelt Københavns universitet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 128 stemmer; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforlaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Efter henstilling skal jeg udsætte mødet til kl. 13.50.

Mødet udsat kl. 13.31.

Mødet genoptaget kl. 13.50.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om ministeren for Grønlands redegørelse af 23. april 1970.

(Redegørelsen findes i-tidenden sp. 5263).

Carl P. Jensen: Når jeg kan takke ministeren for redegørelsen om Grønland, er det, fordi ministeren og dermed regeringen vedgår arv og gæld med hensyn til den udvikling, der har fundet sted til dato. Det gælder også den målsætning, der blev afstukket af G-60 udvalget i den betænkning, der blev forelagt for tinget i 1964. Grønlandsrådet har netop for nogle måneder siden tiltrådt sidste afsnit af den 10 års udviklingsplan, som ministeren omtalte, dvs. perioden frem til 1975, og heraf fremgår det, at den samlede 10 års investeringsplan stort set vil komme til at holde også i finansiel henseende.

Jeg opfatter også ministerens redegørelse som en tilslutning til den linje, som skiftende ministre i samarbejde med embedsmænd i departementet og i Grønlands landsråd har administreret efter. Det har været af værdi for ministeriets embedsmænd at vide dette, fordi de nødvendigvis har helt andre vilkår at arbejde under, end man har i de departementer, der har deres arbejdsfelt på nært hold.

Grønland er jo i søgelyset, og det skal vi ikke være ked af, især ikke fordi den overvejende del af pressens Grønlandsmedarbejdere er kyndige folk, der føler sig engageret i grønlandske problemer. TV har ved sine udsendelser gjort Grønlandsproblemet nærværende som noget, der kommer os ved. Der er skrevet flere bøger om emnet. Jeg har med særlig glæde læst Palle Kochs bog „Der skal være så smukt i Grønland“. Derimod skal nationalmuseet ikke have ros for den bog, der blev udsendt i fjor i forbindelse med foredragsrækken „Grønland i fokus“. Ganske vist har man til denne bog sikret sig højt kvalificerede og virkelig sagkyndige medarbejdere, men bogen skæmmes i høj grad af en introduktion skrevet af Jan Harnø, der på en subjektiv, kritisk måde anstiller nogle godtkøbsbetragtninger om en række problemer — naturligvis også om det såkaldte fødestedskriterium — uden at man